

bage til ikke bare gældende lov, men også til bemærkningerne til denne gældende lov, og hvis de så henviser til forrige gang, kræver det altså lidt arbejde. Det er jo ikke, fordi det er så særlig vigtigt; det er kun for at illustrere, at det er svært.

Jeg savner lidt mere om pressen heri. Jeg ved godt, at det langt hen ad vejen er aftalestof, men jeg savner en sontring. Hr. Kim Behnke har været inde på spørgsmålet om, hvem der er kunstner. Nu kan en journalist udmærket være kunstner. Der findes en kvindelig journalist, som har optaget et 2-timers interview med mig forleden dag, og hvis hun nogen sinde får et interview ud af det, er hun i hvert fald en art kunstner. Men spørgsmålet om, hvem der er kunstner, og hvad der er kunst, kommer vi ind på under behandlingen af Enhedslistens lovfor-slag, som er næste punkt på dagsordenen.

Jeg hæftede mig ved en lille mellemoverskrift forud for § 59: »Særlige bestemmelser om edb-programmer frembragt i ansættelsesforhold«. Jeg synes, at der burde være en sontring mellem et originalt værk – kunst eller ej – der er frembragt i et ansættelsesforhold, og et af egen trang frembragt originalt værk, stor kunst eller lille kunst.

Det vil jeg da gerne være med til at overveje, selv om et lille partis ordfører jo har mange udvalg at sidde i og jeg derfor risikerer ikke at kunne være til stede ved alle de mange udvalgsmøder, der venter dette lovfor-slag. Men er man fastansat, f.eks. på en redaktion, vil det jo ofte være sådan, at det ikke er én person, men et kollegium, f.eks. redaktionen, der har fundet på en opgave, og så er den blevet betroet en eller anden af medarbejderne, som får alle omkostningerne og sin tid ved at gøre dette arbejde godtgjort. Skal der så i det tilfælde gælde den samme ophavsret, som når én af egen trang og efter egen idé har påtaget sig at frembringe noget sådant? Det synes jeg der kan rejses tvivl om.

Det er ikke, fordi jeg skal tage parti for udgi-verne af magasiner, dagspressen og radio-tv-medier på den ene side og deres ansatte på den anden side, men der burde nu være en bestemmelse om noget i retning af, at man ikke uden videre kan bestemme, at noget, man én gang har fået penge for, ikke må reproducere.

Jeg skal give yderligere et enkelt konkret eksempel:

Hvis jeg selv, og det gælder også mine kolle-ger og alle mulige andre mennesker, skriver en

artikel til en avis og ikke får penge for den – det får man somme tider, men det er i de sjældnere tilfælde – må jeg minsandten ikke f.eks. til parti-medlemmerne i min egen kreds tage fotokopier af min egen artikel, for så er der noget med typografien. Typografien svarer måske til 500 eller 5.000 tilsvarende læserbreve eller artikler, men det er mig forbudt at publicere min egen artikel ved en fotokopi til en kreds af mennesker uden at betale for det. Jeg tænker ikke her på en udgivelse, men kun at fotokopiere mine egne ord til en kreds af mennesker. Jeg synes altså, der er noget forkert dér.

Man burde kunne købe tingene noget lettere med en copyright, således at når man én gang har erhvervet det og betalt for det, må man altså gøre en videre brug af det. Det gælder ikke de egentlige kunstværker, men det er jo altså ikke alt, der frembringes, det være sig med pensel, spatel eller pen, som absolut behøver at betegnes som kunst.

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Jeg vil godt sige tak til alle ordførerne. For mig lyder det, som om det kan lykkes i denne folke-tingssamling at få vedtaget en modernisering af ophavsretsloven. Jeg siger ikke, at det bliver let; det bliver helt klart et hårdt arbejde.

Nu var det ministeriets embedsmænd og kul-turministeren, der arbejdede hårdt; de næste mange måneder vil det være Kulturudvalgets arbejde med de mange henvendelser, der skal gøres.

Men jeg synes, at det har ligget som en rød tråd i alle de ordførertaler, der har været, at man gerne ser dette arbejde kronet med, at vi på et eller andet tidspunkt stemmer »for«, »imod« eller »ved ikke«. Jeg håber naturligvis, at det bli-ver et bragende »for« til det foreliggende for-slag.

For mig at se er det ikke særlig vanskeligt at finde ud af, hvad dette forslag går ud på. Det går ud på, at kunstnerne har en grundlov, og at det er besværligt at finde ud af, hvordan man sikrer intellektuel ejendomsret. Det er nemt nok med den fysiske ejendomsret, men den intellek-tuelle ejendomsret kan være lidt mere besværlig.

Det, dette lovfor-slag i bund og grund handler om, er at finde spilleregler for de to sæt syns-punkter: kunstnerens grundlov og den intellek-tuelle ejendomsret. Kan vi finde dem, er vi i hvert fald kommet et stykke videre i yderligere støtte til kunstnere og andre, der har intellektuel